

Új Mustármag

A Bethánia CE Szövetség hírlevele

2018 november - december

„Legyenek a ti derekaitok felövezve, és szövéténekeitek meggyújtva;
Ti meg legyetek hasonlók az olyan emberekhez, a kik várják, mikor tér vissza Uruk...
(Lk 12,35)

Tartalom:

- 2 Rendszeres alkalmaink
- 3 Legyetek éberek, készülve a találkozásra!
- 5 Bizonyoságtétel
- 7 Vajai Ifjúsági Konferencia 2018
- 8 Kiss Eszter beszámolója
- 9 Kínos az imádság?
- 9 Fogd szaván az Urat!
- 12 A Mi Atyánk
- 14 Beszámoló a 28. CE világtalálkozóról
- 18 Üzenet a WCEU elnöktől
- 18 Ajándékozó karácsony

2 HETI és HAVI RENDSZERES ALKALMAK

Budapesten:

a Pince A30-ban (IX. ker. Angyal u. 30.)

Kedden 16,30-kor Imaközösség,
17,00-kor Igetanulmány a Lukács

evangéliumáról.

Minden hónap első vasárnapján 16 órai kezdéssel csendes délután van. Ezen egy előadás hangzik el egész évre tervezett program szerinti témával, majd utána megújító óra van.

Debrecenben: (Kálvin tér 17.)

Vasárnap 15 órai kezdettel közösségi bibliaóra, a Református Kollégium imatermében.

Fülöpszálláson:

Házi bibliaóra, időpontja megbeszélés szerint.

Hajdúböszörményben:

Pénteken 15 órai kezdéssel bibliaóra a Kálvin téri ref. gyülekezet ifjúsági termében.

Minden hónap első péntekjén megújító órát tartunk.

Miskolcon:

Hétfőn 16:30 órakor kezdődik a bibliaóra a Kossuth Lajos utcai ref. gyülekezet II. em.-i kistermében.

Minden hónap utolsó hétfőjén ugyanebben az időben megújító óra van.

Szegeden:

Dr. Juhász Imréné lakásán (Pillich Károly u. 27/a)házi bibliaóra megbeszélés szerint.

Vaján:

Minden hónap első keddjén 18 órai kezdettel megújító óra.

Csütörtökön 17 órai kezdettel gyülekezeti bibliaóra.

Zsámbékon:

Házi férfi bibliaóra, időpontja megbeszélés szerint.

IMATÉMÁK

Hálaadás:

- közösségünkben történetekért, a kapott üzenetekért, az elhunytak életéért stb.,
- a nyári konferenciákon, táborokban nyert áldásokért,
- a piliscsabai missziói otthonban végzett karbantartási, fejlesztési munkákért,
- a piliscsabai missziói otthonunkban elmúlt időben végzett lelki munkákért,
- az Angyal utcai helyiségekben folyó lelki munkákért,
- más keresztyén szervezetek által a nyár folyamán végzett lelki munkákért (pl. cigánymisszió, börtönmisszió)

Bűnbánat:

- engedetlenségeinkért, mulasztásainkért, a Lélek által megmutatott más bűneinkért,
- azért, hogy nem használtuk ki a kapott lehetőségeket, alkalmakat bizonyágtételre,
- hogy nem voltunk az Úr irányítása alatt, és inkább a testiek töltötték be gondolatainkat.

Kérések:

- bölcsességet, az Úr Lelke általi iránymutatást magunknak, de különösen vezetőinknek,
- önkéntes munkatársakat, odaszánt életű testvéreket,
- beteg testvéreink számára erőt, segítséget és az Úr akaratára hagyatkozást,
- vizsgáztatást az elhunytak gyászoló családtagjai részére,
- üzenetet, az Úr jelenlétét rendszeres és különleges alkalmainkra,
- táborainkon, konferenciáinkon résztvettek számára, az Úr munkájának folytatását,
- háborús veszélyben élőknek védelmet, a háborús konfliktusok megoldását, befejezését,
- vezetőinknek (állami, egyházi, helységi, kerületi stb.) bölcsességet, alázatot, önzetlenséget.

„Mialatt az ostobák elmentek olajat venni, megérkezett a vőlegény. Azok a szüzek, akik felkészülten várták, bementek vele a lakodalomba, az ajtót pedig bezárták.” (Mt 25,10)

Az év utolsó jeligéjét a tíz menyaszszony történetéből választottam. Az első ádventi üzenetünk egy nagy találkozásról ad hírt. Márk a találkozást más szóval Jézus visszajövetelének írja. Azzal kezdi, hogy a tanítványok kérdezik Jézustól: „Mondd meg nekünk, mikor történnek meg ezek; és mi lesz a jel, a mikor mindezek beteljesednek?” Valljuk be, őszintén mindnyájunkat nagyon izgat a Krisztus visszajövetelének kérdése. Szeretnénk valami biztosat tudni róla. Vágyunk olyan információhoz jutni, amivel be tudnánk biztosítani magunkat.

Az apostolok idejében már voltak hamis krisztusok és hamis próféták, jeleket és csodákat tettek. Ma is jelen vannak! Ezt azért teszik, hogy elhitessék, ha lehet, még a választottakat is. Ma még erősebben van jelen ennek a megtévesztésnek a szelleme. Ezért figyelmeztetett Jézus már akkor és minden advent első vasárnapján az ige: „Amit pedig nektek mondom, azt mindenkinek mondom: Vigyázzatok!” Jézus nem csak a szellemi támadásról beszél, hanem azokról a félelmet és rettegést kiváltó természeti eseményekről, amelyek egyes emberekben halálfélelmet váltanak ki. „...az emberek elhalnak a félelem miatt és azoknak várása miatt, a mik e föld kerekiségére következnek:... (Lk 21,26) Jézus az övéinek azt a tanácsot adja, hogy ha ezeket a jeleket látják: „Mikor pedig ezek kezdenek megjelenni, nézzetek fel és emeljétek fel a ti fejetekeket; mert elközelget a ti válságotok.” (Lk 21,28) Ha emelt fővel járnak, akkor meglátják az Emberfiát eljönni, az ég

felhőiben nagy hatalommal és dicsőséggel. Ez lesz a nagy találkozás. Erre a találkozásra nem félelemmel, rettegéssel kell készülni, hanem tudatosan. Tudatában lenni, hogy a jelek csak olyan jelenségek, mint ahogyan a természetben a fügefa, amikor a rügyei megduzzadnak akkor természetes, hogy jön a nyár. Ha látjátok ezeket, akkor „tudjátok” hogy közel van Ő, az ajtó előtt.

Jel és jelzett dolog olyan szoros összefüggésben van itt egymással, mint a természeti jelenségek világában. De ezt sem azért mondja el Jézus, hogy öncélú ismeretekkel gazdagítsa övéi értelmét, hanem azért, hogy teljes egzisztenciájukkal felkészülhessenek az Eljövendő fogadására. Készüljenek a nagy találkozásra. Aki igazán várja őt, annak a várakozása nem távolba tekint megalkuvó és lagymatag lélekkel, hanem eljövételének közelségével számol! Jézus erre a közelségre utal, amikor ünnepi szónoklati formát használva mondja: „Bizony, mondom nektek, hogy nem múlik el ez a nemzedék, amíg mindez végbe nem megy. Az ég és a föld elmúlik, de az én beszédeim nem múlnak el.” Ha ezt az igét a biblia összefüggésében akarjuk látni, akkor János evangéliumában Jézus kereszthalála az Ő dicsőséges megjelenése volt. „Atyám, dicsőítsd meg a te nevedet! Szózat jöve azért az égből: Meg is dicsőítettem, és újra megdicsőítem”. (Jn 12,28) Tehát még az a nemzedék láthatta. Jézus, amikor az utolsó időkről beszél, mindig azt az idő megfogalmazást használja, amelyben egyszerre benne van mind három: múlt,

jelen és jövő. A jelen minden eseményében is erre utal már az előkészítés fokán. Egyébként is: az ígélet hitelességének alapja Jézus szavainak örökérvényű igazsága. „Az ég és föld elmúlik, de az én beszédeim nem múlnak el”. Miközben Jézus beszél a jelekről, távol áll Jézustól az, hogy akár ő maga akarná megjelölni eljövételének időpontját. „Azt a napot viszont, vagy azt az órát senki sem tudja, sem az angyalok az égben, sem a Fiú, hanem csak az Atya...”, Ezzel azt akarja tudatni, hogy eltévelyedik az, aki kísérletet tesz arra, hogy az Ő eljövételének naptári időpontját akarja meghatározni.

„Vigyázzatok, legyetek ébren, mert nem tudjátok, mikor jön el az az idő!” Ebben a felszólításban a naprakész állapotot akarja hangsúlyozni és szeretné ha nem a jelek kutatása és azok hatása határozná meg az életünket.

Sokféle eljövételről beszél a Szentírás! De van egy eljövétel, amiről nincs és nem is lesz tudomásunk, hiába minden bibliai kutatás. Jézus végső eljövetele „tolvaj” módjára történik. Amikor az utolsó eljövételéről beszél, nem azért teszi ezt, hogy a mi emberi kíváncsiságunkat kielégítse, hanem arról beszél, hogyan kell felkészülni erre a napra. „Vigyázzatok!” - szól Jézus szava. Látjuk azt, mi a fontos a tanítványoknak: az időpont, –mikor, hogyan, hol? – És aztán meghallgatjuk, hogy mi a fontos Jézusnak: Mit kell cselekedni addig,? Hogyan kell várni azt a napot?

Hogyan várjuk? Komolyan vesszük, hogy Jézus visszajön? Vagy ott rejtőzik a szívünk mélyén a gúnyos kérdés?: „Hol van az ő eljövételének ígérete? Mert mióta az atyák elhunytak, mindenúgy marad a teremtés kezdetétől fogva.” (2Pt 3,4) „Nem késik az ígérettel az Úr, még ha

némelyek késedelemnek tartják is, hanem hosszútűrő irántatok, nem akarva, hogy némelyek elveszenek, hanem hogy mindenki megtérésre jusson. Az Úr napja pedig úgy jön majd el, mint a tolvaj...” (2Pt 3,9-10).

Valaki mondta: „Mese az egész, ebben már csak maga hisz...Ennek semmi köze az én életemhez, az én mindennapi munkámhoz...?”

Jézus egy példát is mond az idegenbe távozó gazdáról és szolgáiról, és ha ezt a mai helyzetünkre lefordítjuk, akkor a gazda Jézus Krisztus, aki a mennybe ment, az Atyja jobbán ül és onnan jön el – mondjuk a „hitvallás” -ban –; a szolgák pedig azok akiknek volt találkozásuk már egyszer Jézussal. Azt olvassuk: „...átadta szolgálóinak a hatalmat, és kiadta mindenkinek a maga munkáját, az ajtóörnek is megparancsolta, hogy vigyázzon.” Azok az ő szolgálói, akik találkoztak vele és az életüket letették a bűneikkel együtt, más szóval megtértek. Már nem a bűn szolgálói, hanem Jézus a gazdájuk. Gyermekeire feladat van bízva és hatalmat is kaptak a feladathoz. Van, aki kisebb vagy nagyobb feladatot, a talentumból is egyet vagy többet. El kell számolniuk vele. Még az ajtóörnek is parancsba van adva a vigyázás, más fordítás szerint „a virrasztás”.

Olyan időket élünk ahol nagyon erős a világ szellemi altatása. A tíz száz történetében azt olvassuk, mindnyájan elaludtak. Sokan alszanak ma is! Hogy lehetne felébreszteni az alvókat? Jónást a kapitány ébreszti: „Kelj fel te nagy alvó és kiálts Istenedhez!”

Testvérek, amíg tart a kegyelem ideje, ébresszük az embereket!

Én Kótábé Krisztián 22 éves vagyok. Gyerekkoromban már ismertem az Urat, olvastam az áhítatos könyveket és forgattam a bibliát. Nagymamámtól is sokat kérdeztem, hogy kicsoda Jézus és mit cselekedett az életemben.

14 évesen fogadtam be az Urat a szívembe, 2010-ben a Vásárosnaményi evangélicizációs héten. Tudta az Úr, hogy nehéz idők várnak rám.

16 évesen édesanyámat elveszítettem, ami nagyon mélyen érintett. Ebben az időben nagyon sokat beszélgettünk nagymamámmal az Úrról. És egyre jobban kezdtem az Úr iránt égni. Olvastam a bibliát, gyülekezetbe jártam, Kecskemétre elmentem a baptista gyülekezetbe ifire. Nem voltam egyedül, mert mindig velem volt az Úr. Édesapám újra nősült, ebből sokszor konfliktusom volt vele és a mostoha anyámmal, mert apám hitvese takarításmániás. Én meg férfi. Ebből adódóan nagyon sokat veszekedtünk. Apám általában nem mellém állt. Sokszor érzelmileg sérültem, amikor szavakkal bántottak. A sok veszekedés közben eszembe jutott, hogy ha ők is Krisztushoz tartoznának, akkor nem lenne annyi fájdalom és helyre állna a családi béke.

Kinyitottam a bibliát – akkoriban a jelenések könyvét olvastam. Az utolsó időkről volt szó benne, hogyan ér véget a világ milyen szenvedések várnak ránk – gondoltam magamban: na ez pont jó lesz. Beszélgettem velük és annak, amit terveztem éppen az ellenkezője lett: hallani sem akartak az egésztől. Én ennek ellenére csak azért is erőltettem a dolgot: Menjünk templomba, olvassuk együtt az ígét. Eközben meg nem úgy éltem, mint egy hiteles keresztyén. Sokszor indulatos voltam és nem figyeltem eléggé Isten

szavára. Az egyik napon nagyon csúnyán összevesztem apám hitvesével és megkaptam azt a kérdést: Milyen keresztyén ember vagy? Akkoriban Nagykőrösről Üllőre költöztünk, így nem tudtam járni tovább a kecskeméti baptista gyülekezetbe.

Ezek után ahelyett, hogy elgondolkoztam volna azon, lehet, hogy én csinálom rosszul valamit? Vagy kértem volna az Úrtól több erőt, ahogy ez meg van írva a bibliában: Mindenre van erőm a Krisztusban, aki megerősít engem (Filippi 4 13) Úgy döntöttem: 1 évig a magam ura akarok lenni. Kollégista voltam és úgy határoztam, hogy szeretnék bulizni, nem szeretnék az Úr dolgaival foglalkozni. De egy év után majd vissza-térek az Úrhoz. Ebből sajnos 4-5 év lett. Ez alatt buliztam, dohányoztam, számítógép- és pornográfiafüggő voltam, illetve mindig a saját hasznomat néztem.

Miután elvégeztem iskolámat haza költöztem Üllőre annak reményében, hogy jól fizető állást kapok és rengeteg pénzem lesz, elkezdtem dolgozni. Otthon folytattam a semmit tevő életemet, közben a családi viszályok ugyanúgy megvoltak, menekültem otthonról a több munkába, túlórázásba stb, hogy minél kevesebbet legyek otthon.

Végül arra döbbsentem rá, hogy dolgozom, alszom, bálványaimnak élek. Feltettem a kérdést magamnak hogy van így értelme az életnek? Ebben az évben húsvétkor hazautaztam Vásárosnaményba. Éppen estére értem oda, akkor volt bűnbánati hét. Istentisztelet előtt elém jött az egyik jó barátom megkérdezte, hogy bemegyünk istentiszteletre? Megkérdeztem hova? Muszáj? – mondtam, inkább igyunk meg valamit valahol.

Végül nagy nehezen bementem a

templomba. Nem akartam az Úrra figyelni, néztem az órát, vajon mikor lesz már vége? Azonban egy mondatot mégis meghallottam az egészből. Milyen nagy büntetés az, amikor már nem szól hozzánk az Úr. Mikor már nem halljuk tisztán az ő igéjét. Pár nap után vágytam haza, mert tetszett, hogy itthon nyugalom van, békesség. Azonban Üllőn volt a munkahelyem, ami elég jól fizetett. A kérdés az volt, hogy itthon maradjak vagy menjek vissza Üllőre? Azt mondtam Atyám mit akarsz, hogy cselekedjek? Egy jó ideig nem kaptam választ az Úrtól. Ekkor jutott eszembe, ami az istentiszteleten hangzott el. Egy áhítatos könyvben találtam választ,

ami így szól: Ott maradj ahol a gyülekezeted, barátaid vannak. Én mégis inkább Üllőre mentem annak reményében, hogy megint beszéljek apáméknak Istenről. Ehelyett megint civakodás lett, ami ahhoz vezetett, hogy véglegesen hazajöttem Vásárosnaményba. Mióta itthon vagyok, azóta járok templomba. Újra elkezdtem a bibliát olvasni és próbálok az Úr útján járni, és rábízni a jövőmet. Három ige jutott az eszembe. Az egyik, hogy Istennek vagy a Mammonnak? Két Úrnak nem lehet szolgálni (Mt 6 24). „A hit halott cselekedetek nélkül.” (Jak 2,17) A tékozló fiú története (Lk 15,11-32).

Kótabé Krisztián

Vajai szövetségmegújító

Az alkalmat Hajdu Zoltán missziós titkárunk vezette, a lelki üzenet: Gal 3,1-14 volt.

Gal 3,4: „Csak azt szeretném megtudni tőletek: a törvény cselekvése alapján kaptátok-e a Lelet, vagy az ige meghallásából származott hit alapján?” – kérdezte Pál apostola gyülekezetet.

Nehéz helyzetben vannak, mert sok támadás éri a gyülekezetet. Megjelentek a judaisták, mint áltestvérek, akik nemcsak azért jöttek, hogy a törvényt hozzák. A Megváltót elismerik, de kell még valami hozzá. Jó kezdet után vették a Szentleletet, megismerték az evangéliumot, átérték a bűnbocsánat örömét, lelki ajándékokat kaptak stb. Ez történt Vaján is! Hatalmas ébredés volt, de hamarosan megjelentek a törvényeskedők, akik kegyeskedésükkel irányították az újonnan megtérteket.

Pál apostol az Ószövetségre hivatkozik, így van megírva: „Ábrahám hitt az Istennek és Isten őt azért igaznak

fogadta el.” Ábrahám nem látta Istent, mégis engedelmeskedett: Menj el ahová küldelek! Hagyd ott a régi életedet! Én többet adok neked! Bálványimádó volt Ábrahám, de menetközben ismerte meg az élő Istent, akinek egymás után építette az oltárokat. Izsák, mint az ígélet fia Ábrahám szívében, Isten mellé került, ezért kellett komoly döntést hoznia, amikor az Úr azt kérte, Izsákot tegye fel az oltárra. Meg tudta tenni, mert már olyan ismerete volt az Úrról: ha kell, fel tudja támasztani is a fiút. Ha megígérte, meg lesz. Ábrahám is bukdácsol a hitéletében, de megerősödött, mert segítségül hívta az Úr nevét.

Isten megújítja szövetségét, aki tőle kéri. Az elhangzott kérdés így szól: Hol tart a hitem?

Az igeszolgálat után: beszélgetés, a hozott igék felolvasása, imádkozás.

Cs. Kovács Katalin

„Mielőtt megformáltak... már ismertelek” (Jer 1,5)

2018. augusztusában ismét megrendezésre került a Vajai Ifjúsági Konferencia a Bethánia CE Szövetség és a Vajai Református Egyházközség közreműködésével. A lelki alkalmak délelőtt és este kerültek megrendezésre, de sok egyéb szabadidős program színesítette a találkozót. Első nap délutánján Luther életéről láthattunk színdarabot, következő napon a fiatalokkal együtt a nyári hőségben lehetőségünk nyílt strandolni. A továbbiakban következett az esti szalonnasütés, majd közösségi játékok tartották együtt a fiatalokat egészen éjszakába nyúlóan. A résztvevők száma 18-20 fő között mozgott, és évről évre új ifjakat ismerek meg, akiknek rendkívül örülök a jól ismert arcokkal együtt.

A találkozó lelki témája az önismeret, az identitás kérdéskörét foglalta magába. Jeremiás könyvében olvashatjuk, hogy mielőtt még meg se fogantunk, egyáltalán nem is léteztünk még, Urunk már akkor ismert. Ő a Teremtőnk, Ő alkotott olyanná, amilyenek vagyunk. Meglátásom szerint nagyon sok embernek problémát okoz, hogy megfelelő, biblikus identitása legyen (még hívő körökben is). Nagyon sok ember alulértékeli magát, és értéktelennek gondolja az egész életét. De azok száma sem kevés, akik túlbecsülik magukat, és el vannakelve magukkal. Továbbá, az sem mindegy, hogy ezeknél a kérdéseknél is a Bibliát tartjuk etalonnak. Ezek a kérdések a fiatalok életében még nagyobb nyomatékkal vannak jelen, mert ők jelenleg keresik az identitásukat, és „kibontakozóban” van a személyiségük. Számomra

nagy kiváltság és fontos tapasztalat-szerzés volt a fiatalok között szolgálni. Rendkívül sokat jelentett egy-egy személyes beszélgetés.

Mindenképpen szükséges és felcélúhatatlanul fontos a fiatalok közt végzett lelki munka. Rengeteg hatás és irányzat éri a ma ifjait, így elengedhetetlen, hogy felmutassuk és hitelesen eléjük éljük a keresztyén életet; tisztán, biblikusan, egyszerűen. Tapasztalatom szerint nem bonyolult vagy mesterfokon végzett előadásokra van igényük gyermekeinknek, ifjainknak, hanem őszinte szavakra, valódi odafigyelésre és teljes elfogadásra.

A vajai napok számomra mindig nagyon különlegesek és felemelőek, mert:

- Látom szervező testvéreim hitét, cselekedeteikben, ahogyan előkészítik és lebonyolítják a konferenciát.
- Tapasztalom a fiatalok elfogadását személyem iránt, - és ami még inkább felemelő - Isten szava iránt!
- Átélem a szolgálattevők lelki „testvériségét”, mivel mindnyájan azért harcolunk, hogy az Úrnak nyerjünk meg fiatalokat.
- Tapasztalom Isten hűségét, és gondviselését a szolgálattevés minden percében.

Összegezve tapasztalataimat azt látom, hogy a fiatalok vágynak Isten közelségében lenni. De nekünk, akik tudjuk az utat Hozzá, nekünk kell odavezetnünk őket, ez minden krisztuskövető kiváltsága és egyben kötelessége.

Kiss Eszter beszámolója a táborról!

Ha nyár, akkor ifjúsági konferencia! Ha ifjúsági konferencia, akkor Vaja!

Hol máshol, ha nem Vaján rendeznék meg az ifjúsági konferenciát, mely mára már fogalomként vált nálunk! Visszaemlékszem gyerekkoromra, amikor én is vágyakoztam, hogy egyszer annyi időm lehessen és járhatok konferenciára. Akkor persze többen voltunk. Százas létszámmal került megrendezésre, s bár zsúfolásig telt a gyülekezeti terem, kevés volt a hely, de áldott napokat tölthettünk el. Mára már a létszám csökkent, de hiszem, hogy él még a tűz, él még a vajai szellem.

Az idei konferencia kissé nehézkesen indult, de Istenünk nem hagyta, hogy elmaradjon, s bár rövidebb volt, mint szokott, áldott percek tölthettünk együtt. A reggeli áhítatok alkalmával együtt csendesedhettünk el és Isten szavával kezdhettük a napot, ami mindig egy jókora löketet adott a hőségben!

Az előadások, melyeket Lengyelné

Csapkovichs Éva tartott, egy-egy téma által vitt minket közelebb Istenhez, mutatta meg az ő végzetlen szeretetét és jóságát. Estéknként az evangelizáció sem maradhatott el, ahol Czentnár Simon lelkipásztor vezetett végig minket a tékozló fiúság rögös útján egy egészen új megközelítésből. A lelki alkalmakon és a kiscsoportos beszélgetéseken kívül a játék, a közös strandolás és peresze az elmaradhatatlan szalonasütés kovácsolta össze az amúgy egymásnak már nem ismeretlen csapatot, igazi közösséggé! Én, aki még részese lehettem az igazi nagy konferenciáknak, kissé fájó szívvel tekintek vissza a 2018-as konferenciára, ugyanakkor Istenünk mindig eszembe juttatja, hogy *„Ahol ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevemben, ott jelen vagyok.”* Így adok hálát azért, hogy még működhet ez a program, hogy valahol mélyen él még a tűz, valahol mélyen még izzik a vajai ébredés parazsa és hiszem, hogy egyszer még melengetni fogja a szívünket az újra fellobbanó láng.

Kínos az imádkozás?

„Amikor imádkoztok, ne legyetek olyanok, mint a képmutatók,Te pedig amikor imádkozol, menj be a belső szobádba, és ajtódat bezárva imádkozzál Atyáddhoz titokban; Atyád pedig, aki látja, amit titokban teszel, megfizet neked.” (Mt 6,5-8)

Vagy miért gondolja Jézus, hogy keresztyéneinek imádkozás közben el kellene rejtőzködniük? De Jézus egyáltalán ezt akarja mondani? Jézus semmi esetre sem akarja azt, hogy tanítványai kizárólag egyedül imádkozzanak! Ezt támasztja alá a közös imádságra vonatkozó ígéreteinek nagy száma (pl. Mt 18:19-20).

A 9. versben lévő „Mi Atyánk” megszólításban is látható, hogy Jézus a közös imádkozásra gondol. És nem arról van szó nála, hogy a keresztyének ne hagyják magukat rajtakapni imádkozás alkalmával (pl. asztali imánál egy étteremben). „Vajon mit fognak gondolni az emberek?” Ez a megfontolás valóban nem ésszerű alapelv, a keresztyén cselekedetek indítékánál.

„Mert ha valaki szégyell engem és az én beszédeimet e parázna és bűnös nemzedék előtt, azt az Emberfia is szégyellni fogja, amikor eljön Atyja dicsőségében a szent angyalokkal.” (Mk 8,38)

Ami Jézusnak fontos, az az a kérdés, hogy kinek szól az imádságom. Imádságom „a szív beszélgetése Istennel” (Luther), vagy a valóságban mást értek alatta? A keresztyén imádság nem hitvallás (tanúságtétel)! (Eltérően pl. az iszlámhoz képest). Nem azért imádkozunk, hogy mások lássák a mi imádkozásunkat, hanem azért, hogy a mennyi Atyánk meghallgasson bennünket. Ez minden nyilvános imádságra vonatkozik, legyen az a házikörben, az imaközösségben, vagy az istentiszteleten: Az az imádság, amely a valóságban valaki másnak szól, valaki mást ért alatta, éppen azt fogja eredményezni, hogy emberekre (talán) bizonyos fokú benyomást fejt ki a mi kegyességünk, de több nem fog történni.

Jézus meghallgatja azokat az imádságokat, amik Őhöz, és nem valaki máshoz szólnak. *„Amit csak kértek majd az én nevemben, megteszem, hogy dicsőíttessék az Atya a Fiúban.” (Jn 14,13-14)*

*Wilhelm Todter - Walter Klaiber
„Beszélgetés Istennel” című könyvéből
fordította Schauer mann Henrik.*

Fogd szaván az Urat!

Előzőleg ezt a bíz tatást kaptam az Ige ből: „Ne a régi dolgokat emle gessétek, ne a múltakon tűnődjétek! Mert én újat csele kszem, most kezd kibontakozni, majd megtudjátok! Már készítem az utat a pusztában, a sivatagban folyókat fakasztok.” Ézsaiás 43,18-19

Meg kell vallanom, hogy az itt következő írás nem az én érdemem. Úgy mondhatnám, hogy ezt postán kaptam. Ezt

az egészen különös levelet egy sokgyerme kes, sokunokás idős, kedves hölgy írta:

„...A tél végére valahogy elfogyott minden tartalék erőm, testileg is, lelkileg is. Sikerült bejutnom a mátraházi lelkész üdülőbe két hétre. Kimerült, ideges voltam, negyvenhét kg alatti minimummal. Reméltem, és kívántam a magányt.

Nagyon bíztam ebben az ígéletben, ezért egy kis csalódást éreztem, amikor

megérkezésemkor kiderült, hogy nem egyszemélyes szobát kaptam, hanem főlöszleges harmadiknak tesznek be két olyan idős lelkészné mellé, akik már hosszú évek óta együtt szoktak pihenni. A sarokba állított pótágy volt az enyém, se lámpa, sem egyéb számomra fontos kellék. De a bizalom azért megmaradt, és igyekeztem beilleszkedni a helyzetbe. És hát természetesen Ő tudja, mi kell nekünk.

Az a két hét a két jó kedélyű, beszédes, idős papné mellett nagy ajándék volt. Egy percre sem értem rá itthon hagyott bajaimon rágódni! Kézimunkáztunk, jókat neveltünk, nagyokat sétáltunk, imádkoztunk, szóval - nagyon szépen és jól sikerült. Alig akartam abbahagyni. Férjem és lányom a vőlegényével meg is látogattak, kimondhatatlanul jól esett, és boldog vasárnapot töltöttünk együtt. - De még mindig vártam, mi lesz az az új, ami most készül.

Hát tessék: szombat délután kötögetés közben a táskarádiót hallgatva, Robert Burns régen ismert versében szólalt meg az Ő szava:

„John Anderson, szívem, John,
kezdetben hajad

koromsötét volt s a homlokod sima.

Ráncos ma homlokod, John,
hajad leng deresen,
de áldás ősz fejedre,

John Anderson, szívem John...”

Most is sírok, míg írom ezeket a sorokat, de akkor majd' a szívem szakadt meg. Szobatársnőim azt sem tudták, mit csináljanak velem, mert sehogy sem tudtam megmagyarázni, mi bajom. Rám szakadt minden önzésem, ridegségem, szeretetlen, sértődött énem, amivel immár harmincöt éve rongáltam az én Johnom s mind a kettőnk életét!... - Két

napba telt, mire kisírtam magamból az előbbieket, és hosszú szerelmes levelet írtam az én szegény megőszült Johnomnak, páromnak.

Aztán hazajöttem, ő megköszönte - és úgy kívülről talán nem is látszik változás az életünkön, de befelé minden más, olyan, amilyen csak az Úr munkája lehet: a pusztában új út, a kietlenben folyóvizek, új szív a régi helyett...

Kell még folytatnom? Tudom, hogy Isten nem végez fél munkát, és a vers folytatását is szabad majd átélni:

„Lefelé ballagunk már
kéz-kézben csöndesen,
s lent együtt pihenünk majd,
John Anderson, szívem John.”

És most kezdek rájőnni, több mint huszonhét évvel a megtérésem után, hogy Isten nem az úgynevezett „nagy csodák”-ban látszik meg leginkább, hanem a mindennapos apró dolgokban, vagy magunkban legbelül, s már szinte reménytelenül eltemetett megtisztult újjászületésében. Ez nem telik tőlünk.

Azóta is szokatlan ámulattal, hálával figyelem magamban Jézust, Aki úgy látszik, végre tényleg birtokba vett. Nem csak hiszem, érzem is munkáját bennem, körülöttem, állandóan figyelem, mit akar elvégezni. Nagyon ügyelek az engedelmességre; le sem merem írni, milyen aprócseprő dolgokat merek Vele megbeszélni, és mennyi gyöngédséggel vesz részt a napi problémáimban.

Mindent és mindenemet Rá bízom, teljesen és bizalommal; tudom, Ő úgy cselekszik, ahogy a legjobb. Vele járva végre le tudtam tenni az évek óta gyöttrő gondot a kisebbik lányom dolgait illetően. Nem kell átvirrasztva lesnem, mikor jön meg, sőt belülről sem kell szemrehányásokat árasztanom felé, amikor

besurran. Még csak azt sem teszem, hogy imáimban tanácsolgassam, mit adjon nekem az Úr. A légkör pedig otthon százszor jobb, hogy nem kell sértődötten, szemrehányó tekintettel járkálnom körü-löttük; több szeretettel és alázattal, megértéssel, részvétellel tekintek csalá-domra, mint azelőtt bármikor. Nagyon komolyan kellett vennem Jakab apostol figyelmeztetését:

„Egy a törvényadó és ítélőbíró, aki megmenthet és elveszthet. De ki vagy te, hogy ítélkezel felebarátod felett?” (Jak 4:12) És még ennél is több: *„Ne panaszkodjatok, testvéreim, egymásra, hogy el ne ítéltessetek!”* (Jak 5:9)

Lehetőleg még belül se panasz-kodjunk a nehezen elviselhető fiatalok ellen! Eddig tele voltam panasszal miattuk, most igyekszem nem a magam szemével nézni, hanem Isten irgalmas szemével szeretni őket.

Az utóbbi időben a Lélek ösztön-zésére jóval szélesebb körben kell szétnéznem tennivaló után, kilépni a legszűkebb családi gondokból. Ismerek egy fiatalasszonyt a bibliaóráról, aki hat kis-gyermeket nevel, és várja a hetediket. Hozzájuk szoktam elmenni, vigyázni a gyerekekre, míg elintézi feltétlen szükséges házon kívüli teendőit. Aztán fel kellett figyelnem egy kislányra, akit e percben is a Lipótmezőn kezelnek, mivel már vagy négyszer kísérelt meg öngyilkosságot. Indíttatást éreztem megismerkedni vele, hogy bizonyosságot tehessek Isten édesatyai szeretetéről. És most teljes gyermeki

bizalommal és hittel teszek mindent Isten atyai kezébe. Nem hiába.

Azt hiszem, elmondtam a legfonto-sabbakat. Már régen készülök ezt a levelet megírni, hogy egyszer végre már nem panaszáradattal keressem fel, hanem örömmel, hálával teli levéllel kopogtassak be. Áldást, békességet kívánok mindnyá-juknak, magukat imában hordozva nagyon sokszor. Testvéri szívvvel üdvözlöm a viszontlátásig, itt, vagy odafönt.” Hadd fűzzek hozzá egy tanácsot: amikor majd te mégy el pihenni néhány napra - fogd szaván az Urat! Mint a levélíró asszony. Vedd komolyan, hátha most kezdi kibontakoztatni az Ő útját a szívedben John

Anderson felé - (te tudod ki ő: lányod, fiad, férjed, párod, vagy barátnőd, barátod). „Már készítem az utat a pusztában”, ebben a pusztában életben, ami gyakran sívár - „a sivatagban (ami sokszor itt van belül, és nem kívül) folyókat fakasztok.” Mindez nem a bibliai időkben, a távoli múltban, hanem „ma” történt, valódi mai példázat. Itt valaki újjászületett. Krisztus tegnap és ma, és mindörökké ugyanaz. Ami ezzel az asszonnyal és John Andersonnal Budán történt, az megtörténhet veled is. Ezzel a reménységgel indulok, és ezt kívánom neked is, bárhová is menj pihenni, nyaralni. Valaki készíti az utat a pusztában, és a sivatagban vizet fakaszt. Fogd szaván az Urat, és csodákat fogsz átélni!

Gyökössy Endre
„Mai példázatok” című könyvéből.

„Minden jó adomány és minden tökéletes ajándék felülről való, és a világosság Atyjától száll alá, akinél nincs változás, vagy változás árnyéla.”
(Jak 1,17)

A Mi Atyánk – egy Zsidó imádsága

Az Úr imádsága egy vallomással (hitvallással) végződik. Az imádkozók ezzel azt mondják Istennek: Tudjuk, hogy mindez, amit az elején kértünk, alapjában véve már most érvényes. Tiéd az ország (birodalom) - ez azt jelenti, hogy: Bár sok hatalmasság a világ urának szerepét játssza el, a valóságban Isten egyedül tiéd a hatalom (uralom), és tudjuk, hogy Te vagy az, akinek végső soron minden a kezében van.

És ezért érvényes a második kinyilatkoztatás is: Tiéd a hatalom (erő). Bármilyen erők és hatalmak dühöngjenek is e világon, és bármilyen veszélyessé is váljanak számunkra, a valóságban életerő csak nálad van Isten, és örvendezzünk azon, hogy Te ezzel az erővel értünk ténykedsz, és velünk jelen vagy.

Ez aláhúzza az utolsó kinyilatkoztatást: Tiéd a dicsőség. Ezzel a kulcsszóval, dicsőség, a Bibliában, és különösen az Ószövetségben Isten lényét jellemzik (lásd Ez 1,28; 3,23). Annak a görög szónak, amit dicsőségnek fordítunk, tág jelentése van. Ez tiszteletet és hírnevet is jelent. Amikor azt mondjuk Istennek: Tied a tisztelet, vagy Tied a dicsőség, akkor beismerjük, hogy: Te valóban az Isten vagy, és senki más. Bármennyi ember által készített bálvány, vagy hatalom adja is ki magát istennek, és csábító fényükkel tiszteletet és dicsőítést igényelnek is maguknak, ez a tisztelet, és ez a dicsőség csak neked jár, neked, a mi Istenünknek és mennyei Atyánknak.

A tisztelet és dicsőség szó görög megfelelője: DOXA. Emiatt a Miatyánk végén lévő dicsőítést doxológiának is nevezik, tehát egy hitvallás (nyilatkozat), amely egyedül Istennek adja meg a tiszteletet. Nos, persze itt adódik egy kis

probléma. Ez a doxologia csak a Máté evangélium későbbi kézírataiban található meg. Azonban az, hogy az imádság végén Istennek megadják a tiszteletet, teljes mértékben megfelel a zsidó imádkozási szokásoknak (lásd 1Krn 29,11-13, 2Tim 4,18). Bár a Máté evangélium legkorábbi kézírataiban azt látjuk, hogy a doxologia nem szerepel az evangélium eredeti szövegében, de a judaizmus ismerői mondják, hogy feltehetőleg a legősibb gyülekezetek, és bizonyára már Jézus maga is ilyen jellegű dicsőítéssel fejezte be ezt az imát, mivel egy zsidó imádság tulajdonképpen mindig dicsőítéssel zárult, aminek szövegét azonban szabadon fogalmazták meg. Ezt bizonyítja a Didache is, egy a 2. század elejéből származó gyülekezeti rendtartás. Azonban akkor a szövegforma még nem volt írásban lerögzítve, hanem a hagyomány szerint szabadon fogalmazták azt meg szóban. Ez az oka annak is, hogy a katolikus egyházban a misén a Miatyánkot nem ezzel a doxológiával együtt mondták el. Az 1970-es liturgia-reform óta a katolikus istentiszteleteken is a dicsőítésnek ezt a formáját imádkozzák, de azzal az eltéréssel, hogy a kérések és a doxologia között a pap még néhány kiegészítő szót fűz hozzá. A döntő azonban minden esetben: nem a mi kéréseink az utolsók, amit Istennek mondunk, hanem a hála és dicséret azért, amit nekünk jelent.

Amit a Miatyánk jelent:

Amivel Jézus ebben az imádságban megajándékozott minket, azt így szeretném összefoglalni:

1. A Miatyánk egy segédlet („használati utasítás”) az imádkozáshoz. Segítsé-
günkre akar lenni abban, hogy Isten ügyét
nagyra tegyük és saját ügyünket rá bizzuk.

A Miatyánk nem akarja helyettesíteni a saját szavakkal való imádkozást. Konkrét megfogalmazásával azonban újra és újra egy olyan forma lehet, amelybe saját imánkat behelyezhetjük.

2. A Miatyánk gyülekezeti imádsággá, sőt a kereszténység imádságává vált. Erre az imádságra nem vonatkozik az a jézusi figyelmeztetés, hogy lehetőleg egyedül „kamrácskánkban” imádkozzuk (Mt 6,6). Közös imára biztat minket. Ez adomány és feladat is egyben. Ami az imában segít minket, vezessen el a közös cselekvésre is. Amikor bocsánatért esedezünk, ebben az imádságban azt is megfogadjuk, hogy másoknak is megbocsátunk. Ugyanígy megvalljuk azt, amikor Jézus szavaival Istent közösen megszólítjuk, hogy Isten közös cselekvésre hív el minket. Ez az imádság ezen túlmenően a zsidósággal köt össze minket. Még ha eddig nem is vették fel a zsinagógák

imakincsei közé, a zsidók minden mondatát együtt imádkozhatják velünk. Ez emlékeztet minket arra, hogy Izrael örökségéből élünk.

3. A Miatyánk meghívást jelent, hogy mindenben bízzuk magunkat Istenre, ahogy a kisgyermek az anyjára és apjára bízta magát. A Miatyánk az imádság elején nem egy formula, hanem bizalomteljes megszólítás. Kár, hogy az ökumenikus (német!) szöveg meghatározásakor a „Vater unser” (Atya a miénk) megszólítás maradt. Ez nyelvtanilag helytelen, és azzal a veszéllyel fenyeget, hogy az imádság értelmét meghamisítja. (Fordító megjegyzése: itt az Unser Vater és a Vater unser német nyelvtani különbözőségére utal a szerző.)

*Walter Klaiber:
„Beszélgetés Istennel” című könyvéből
fordította Schauer mann Henrik*

Aki segítséged küszöbére
gondbattyujával
könyörögve térdel,
segítsd fel,
s hívd be
együtt érző ölelésed
szobájába,
hogy kibontsa
battyuja terhét,
a vesztesége hozományát,
cipelni már
nem bírja,
cseréld le róla,
hogy könyörülő küszöbödől
öröme szárnya
visszarepítse
megváltozott ege alá.

Beszámoló a 28. CE Világtalálkozóról

28th World Christian Endeavor Convention

A CE Világszövetség 4 évente tart találkozót a 29 ország meghívottaival. Ebben évben Kalifornia államban, San Diegóban került erre sor. A Magyar Szövetség három főt delegált. Főtitkárunkat, a kommunikációért felelős titkárt és egy tolmácsot. Azonban az utazó csapat még két fővel egészült ki, Főtitkárunk feleségével és egy pártoló taggal, akik önköltségükön vettek részt az utazáson. A Konferenciát az Amerikai Szamoák Gyülekezete látta vendégül. Nagyon barátságos házigazdái voltak az eseménynek. San Diego hatalmas, az USA 8. legnagyobb városa.

A Konferencián kb. 300-an vettünk részt, 29 különböző országból. A nulladik napon a WCEU (CE Világszövetség) elnöksége és választmánya ülésezett, amit a nyitónapon közgyűlés formájában tartak elénk.

A Világszövetség új elnöke Raffi Masserlian, aki Libanonban szolgáló lelkipásztor, örmény származású. Öt alelnök segíti a munkáját, akik a világ öt különböző régiójáért felelnek.

Harry H. Wedekind – Európa és Közel kelet
 Dr. Joseph O’Femi Adeosun nigériai püspök – Afrikai régió.
 Surendra Sahu- lelkész - Ázsiai régió
 Michael Warren, lelkész - Pacifik régió
 Josue Miguel Fuentes Blanco - Amerikai régió

Napközben sok kedves testvérrel volt lehetőség beszélgetni és gondolatainkat megosztani. Nagyon nagy élmény volt házigazdáink vendégszeretetét átélni!

Az új Világszövetség elnökének RaffiMasserlian megáldása a régi elnök Adorján Kálmán és a főtitkár Dr.Dave Coryell által.

Közös kép Szamoai testvérekkel.

Minden este más előadótól hallhattunk áhítatot a konferencia fő témájáról:

Nyitottság (OPEN).

- Nyitottság Felfelé – az ÚR felé.
- Nyitottság Befelé – magunkba
- Nyitottság – Kifelé
- Nyitottság – a Közösség felé

A napi ritmushoz tartozott a reggeli imaközösség. Délelőtt biblia óra, majd a kiscsoportos beszélgetés. Délután workshop és különböző közösségi programok (sport, szemétszedés, városnézés). Vasárnap a zárónapon volt istentisztelet, úrvacsorai közösséggel.

Sajnos a helyiek nem tudtak elszállásolni minket, ezért egy házat béreltünk, ami igencsak lakályos és jól felszerelt volt. Az időeltolódás 9 óra, így csaknem egy teljes napot vett igénybe az utazás. Érdekesség, hogy mégis világosban érkeztünk meg a repülőtérre.

Gyökér Sándor, Bishop Dr. Joseph O’Femi Aseosun nigériai püspök és Gyurkó József

“Hálás a szívem, hogy ilyen kalandban részt vehettem, hogy kicsiben megtapasztalhattam, milyen is lesz majd a mennyben egyszer, amikor olyan sokféle ember együtt dicsőíti Istent. Fantasztikus volt megélni: Annak ellenére, hogy milyen más kultúrájúak vagyunk, és nagyon messze élünk egymástól, mégis testvérek lehetünk az Úrban. Csodálatos volt a hívő testvérek szeretetét élvezni. Köszönöm a lehetőséget, hogy résztvehettem ebben.

Köszönöm az imatámogatást. Nem utolsó sorban hálás vagyok Istennek a gyönyörű teremtett világáért. Csodálatos volt látni ezt azokon a napokon különösen, amikor az óceánhoz is eljutottunk. Dicsőség Istennek!”

Kiss Noémi Ibolya.

28th World Christian Endeavor Convention

2018.júl.24-29.-ig részt vehettem férjemmel és három kedves testvéremmel a CE Világkonferencián. Az első szavaim: a hála és a köszönet. Hála, hogy Isten kegyelme, szeretete kísért az egész úton (23 óra volt az út, várakozásokkal együtt) és köszönet a CE Szövetség tagjainak, akik imádságban hordoztak bennünket, szinte kézzel foghatóan megtapasztaltuk az imádság erejét, megtartó megvédő hatalmát.

A konferencián résztvevőkkel úgy voltunk együtt, mintha mindig ismertük volna egymást, hiszen a mennyei Atya gyermekei vagyunk mindnyájan.

28 országból érkeztek testvéreink, szinte a világ minden részéből az a sokszínűség és szeretet, ami közöttünk volt a mennyországot érezte velem. Többen megszólítottak és átöleltek, váltottunk pár szót és szívesen előre engedték egymást a sorban állás idején, sőt ki is szolgáltuk egymást, ha szükséges volt.

A világkonferencia főtítkárának előadása mélyen megmaradt bennem. Az előadás címe: GO OUT NOW, ami azt jelenti „MENJ KI MOST”. Arról beszélt, hogy nekünk, mint a Szövetség tagjainak ki

kell mennünk a falak közül és segíteni az embereknek, bizonyosságot tenni és megadni azt, amire a legnagyobb szükségük van. A mai ember nagyon rászorult, magányos, nincs, aki meghallgassa vagy egy pár kedves szót szóljon hozzá. Isten Lelkét fontos segítségül hívni, hogy kifelé szolgáljunk és azt azonnal „MOST” kell megtenni. Az egész előadás megszólító, nagyon felrázó és lelkes üzenet volt.

Isten csodálatos teremtett világát megcsodálhattuk az óceán partján, és utazásunk során, a gyönyörű közel 10 méteres pálmafákat, kaktuszokat, virágzó gyönyörű növényeket, amelyek a nagy szárazság ellenére ontották virágaikat. A narancs és citromfáról levehettük a gyümölcsöt és megkóstolhattuk. Jó volt átélni, hogy habár az otthonomtól és szeretteimemtől távol is voltam, Isten mindenütt ott van, bármikor megszólíthattam, hiszen övé az egész világ és minden, ami benne van.

Nagy hála és köszönet van a szívemben, hogy részt vehettem a konferencián.

Gyurkó Józsefné

Üzenet a WCEU elnöktől

Üdvözlök mindenkit a Christian Endeavor világméretű ima-hetén!

A fejemben reménytelenül kerestem egy bibliai szakaszt, amiről beszélhetnék az év első napján. El akartam kerülni, hogy egy bibliai szöveget lealacsonyítsak ürügyként és egyfajta éves programbeszédet tartsak, ami csupán az én emberi álmaimat tükrözi, vagy egyszerűen összhangban van a situációval (vagyis az év kezdetével).

Szomjaztam valami után, ami az én ambícióimtól szabad és/vagy a keserűségtől, amit én tapasztaltam nemrégiben. Aztán ráakadtam erre a bibliai versre. A szemem elé bukkant egy kicsi keresztény magazin borítójáról: „*A reménységben örvendeztetek, a nyomorúságban legyetek kitarotk, az imádkozásban állhatatosak.*” (Róm 12,12) Ez megfogott engem, mióta láttam ezt utoljára. Most azt kívánom, hogy ez a „megfogás” ne engedjen engem és téged elmenni!

A rómaiaknak szóló levélben az 1-11 fejezetben Pál leírja a keresztény hit alapjait (mit hiszünk mi). A 12. fejezetben leírja a keresztény életet. (hogy kéne nekünk élni). Mit kell tenni és mit nem kell tenni a keresztényeknek. Ez a három kis

szál intés része egy hosszabbnak és ezeknek a részei nem véletlenül vannak egymás mellé helyezve. Próbáljuk megérteni és meghallani ezeket az intéseket összerakva egy imalistára, az imahét első napjára!

Jó tudni: vannak férfi és női testvéreid világszerte, imádkozva veled és érted. Továbbá: Akár együtt imádkozol egy csoportban, vagy egyedül imádkozol, légy biztos ebben: nem vagy egyedül, sem csoportként, sem egyénként. Te segítve vagy, mert „*Ugyanígy segít a Lélek is a mi erőtlenségünkön. Mert amiért imádkoznunk kell, nem tudjuk úgy kérni, ahogyan kell, de maga a Lélek esedezik értünk kimondhatatlan fohászkodásokkal. Aki pedig a szíveket vizsgálja, tudja, mi a Lélek gondolata, mert Isten szerint jár közben a megszenteltekért.*” (Róm 8,26-27)

Legyen ez neked (egyéenként vagy csoportként) a legjobb ajándék a Christian Endeavor mozgalom 137. születésnapján szükségben és Isten kegyelmének reményességében,

Adorján Kálmán- lelkipásztor
WCEU leköszönt elnöke

Ajándékozó karácsony

Lekció: János 6, 22-40.

"Mert az az Istennek kenyere, amely mennyből száll alá, és életet ad a világnak."

(Jn 6,33)

Talán különösnek találják most többen is, hogy nem a szokásos karácsonyi evangélium üzenete az alapige! De hát mi ebben a karácsonyi üzenet? Van-e benne karácsonyi evangélium? Hadd mondjam meg rögtön, hogy van! Ebben az igerészben egy roppant gazdag karácsony, ajándékozó bőségéről beszél az Úr. A sok drága ajándék közül, amit ez az igerész magában rejt, hadd emeljem ki, és hadd adjam át azt a hármat,

amit én találtam benne!

1.) Az elsőről ezek a versek szólnak:

„Mert az az Istennek kenyere, amely mennyből száll alá, és életet ad a világnak. Mondának azért néki: Uram, mindenkor add nekünk ezt a kenyeret! Jézus pedig monda nekik: Én vagyok az életnek ama kenyere; aki Hozzám jő, semmiképpen meg nem éhezik, és aki hisz Bennem, meg nem szomjúhozik soha.” (Jn 6, 33-35)

Itt arról van szó, hogy Isten az Ő atyai szeretete bőségéből és gazdagságából megajándékozta a világot. Olyan ajándékot adott e földön lakó embereknek Jézus személyében, hogy arról csak körülírva, képekben, hasonlatokban lehet beszélni. Valahogy így: igazi mennyei kenyér; Istennek kenyere, Aki a mennyből száll alá; az életnek ama kenyere. – És olyan embereknek beszélt Jézus erről, akik nagyon tudták értékelni a kenyeret, mert nagyon kenyérszegény vidéken laktak, nehezen megművelhető földjeik voltak, rengeteg fáradtsággal tudtak csak gabonát természeteni rajta. Komoly kenyérgondokkal küzdő embereknek beszélt Jézus arról, hogy Ő az a mennyből alászállott kenyér, amire nékik, tehát az éhező embereknek is szükségük van! Nem félt attól, hogy valaki majd durván visszaszól: „Ne beszéljen itt lelki eledelről, amikor a gyomrunk korog!” Sőt, éppen azért beszélt nekik a mennyei kenyérről, mert tudta, mit jelent ezeknek a gyötrődő embereknek a számára a kenyér! Mintha csak ezt mondaná: „Emberek, ti igazán tudjátok értékelni a kenyeret, mert hiszen a kenyér-problémák megoldására költitek erőteteket. Nos, hát nem kevesebbet, hanem többet akarok Én adni néktek a ti mindennapi kenyérproblémáitok meg-oldásánál. Többet akarok adni, mint amit Mózes adott a pusztában a mannával, mert hiszen abból ettek ugyan az emberek, de egyszer mégis meghaltak.

Azzal még nincs megoldva emberi életetek problémája, hogy biztosítva van a mindennapi kenyereitek! Én azonban olyan kenyér vagyok, amilyent senki más nem tud adni! Mert Én az Élet kenyere vagyok!”

2.) A másik ajándékról ez a vers beszél: *„Minden, amit nékem ad az Atya, Én hozzám jő; és azt, aki Hozzám jő, semmiképpen ki nem vetem... Az pedig az Atyának akarata, Aki elküldött Engem, hogy amit Nékem adott, abból semmit el ne veszítsek, hanem feltámasszam azt az utolsó napon.” (Jn 6,37. és 39. v.)*

Ugyanarra a nagy titokra utal itt Jézus, amiről főpapi imádságában többször is megemlékezik: *„Megjelentettem a Te nevedet az embereknek, akiket e világból Nékem adtál: Tied valának, és Nékem adtad azokat, és a Te beszédedet megtartották” (Jn 17, 6), és „Mikor velük valék a világon, Én megtartám őket a Te nevedben; akiket Nékem adtál, megőrizém, és senki el nem vezett közülük, csak a veszedelemnek fia, hogy az Írás beteljesüljön”.* (Jn 17, 12)

Ezekben az Igékben úgy beszél Jézus rólunk, mint akiket Isten Neki adott! Te vagy tehát az ajándék, meg én: minket ajándékozott oda Isten az Ő Szent Fiának. És itt olyan titokról lebbenti föl a fátylat Jézus, amiről ritkán esik szó közöttünk, mert nagyon messze, az örökkévalóságba nyúlik vissza. Ott történt ugyanis valamiféle szent megállapodás az Atya és a Fiú között, ahol örök isteni határozattal döntött el az üdvösségünk kérdése. Ebben a gondolatban az a vigasztaló és örvendetes, hogy minden hívő lélek, aki Jézusnál van, így szólhat magában: „Én az Atya ajándéka vagyok Jézusnak! „Minden, amit Nékem ad az Atya” – hát te azok közül való vagy-e, akiket Jézusnak ad az Atya?! Meggyőződte-e már arról, hogy téged is Jézusnak adott az Atya?!

3.) A harmadik nagy ajándék, amit Jézus ad a hívő embernek a feltámasztásunk. „Az pedig az Atyának akarata, Aki elküldött Engem, hogy amit Nékem adott, abból semmit el ne veszítsek, hanem feltámaszszam azt az utolsó napon”. (Jn 6, 39)

Tehát az örök élet, amit hit által már e halandó testben is elnyerünk, akkor teljesedik ki, amikor majd Krisztus feltámaszt bennünket az utolsó napon! Erre az utolsó napra és az azzal kezdődő dicsőségre őrzi meg Jézus azokat, akiket Isten Néki adott. A megtérés után, a szíved átadása után még nehéz és veszedelmes az út! Erre az útra szól a figyelmeztetés. „Légy hív mind halálig!” (Jel 2, 10) Olyan testben, mint ez a mi megromlott természetünk, és egy olyan világban, mint ez a Sátán fennhatósága alá tartozó világ, nem olyan egyszerű és magától értetődő ám az, hogy egy megtért ember hív marad mindhalálig! Aki ismeri a maga gyengeségét és a Sátán erejét, az tudja értékelni Jézusnak ezt az ígését: „Mert azért szállottam le a Mennyből, hogy ne a Magam akarata cselekedjem, hanem Annak akarata, Aki elküldött Engem. Az pedig az Atyának akarata, Aki elküldött Engem, hogy amit Nékem adott, abból semmit el ne veszít-

sek, hanem feltámaszszam azt az utolsó napon.” (Jn 6, 38-39)

Tehát Isten akarata, hogy akiket Jézusnak adott, azok közül egy se vesszen el! Hogy ha én elvesznék: az Isten mindenhatóságán esnék csorba! Micsoda roppant nagy dolog, amikor Isten így szól: akarom! És pedig úgy akarom, hogy X Y (tehát név szerint te meg én) legyen ott az üdvözültek seregében! Ezért született meg Jézus emberi testben e Földre, ezért élt itt közöttünk, ezért halt meg a kereszten, ezért támadott fel, mert az Isten azt akarta, hogy akiket Néki adott, azok közül senki el ne vesszen egészen a föltámadásig!

Íme, a mai karácsony három gazdag ajándéka: az élet kenyere, Akit Isten ad a világnak; te, akit az Atya ad a Fiúnak; és a megtartás ígérete, amit Jézus ad a hívőnek! Mindhárom a te érdekedben, miattad történt, azért, hogy igazán boldog, áldott karácsonyod lehessen! Ámen

1950. december 25.

Dr. Joó Sándor ref. lelkész
igehirdetéséből kivonatolva összeállította:
Gyurkó József.

*Áldott Karácsonyt és Istenben Gazdag
Boldog Újévet Kívánunk
Minden Kedves Ooľvasónknaĳ!*

a Szerĳesztőséĳ és a Bethánia CE Szövetség Vezetősége

Impresszum:

Új Mustármag, megjelenik kéthavonként, ingyenes.

Kiadó: Bethánia CE Szövetség

Levelezési cím: 1094 Budapest, Angyal u. 30., Email cím: info@ce-union.hu

Felelős kiadó: Gyurkó József

Szerĳesztői bizottság: Nagy Zsolt Zoltán, Hajdu Zoltán, Miklóssy Józsefné
Adományokat köszönettel elfogadunk. Számlaszámunk: 11708001-20525725